

- zwiększenie programu budownictwa mieszkaniowego o 660 mln zł,
- uzbrojenie terenów pod budownictwo mieszkaniowe o 350 mln zł,
- budowę 9 poligonowych wytwórni elementów wielkopłytowych o 120 mln zł,
- zwiększenie ilości miejsc pracy dla kobiet o 250 mln zł.

2) Zwiększone nakłady na budownictwo mieszkaniowe w 1971 r. należy wykorzystać na zwiększenie stanów surowych budynków co najmniej o 730 tys. m² powierzchni użytkowej mieszkań i o 25,5 tys. m² powierzchni użytkowej lokali o przeznaczeniu socjalno-usługowym. W oparciu o skorygowany plan w 1971 r. należy zapewnić w 1972 r. wzrost efektów rzeczowych budownictwa mieszkaniowego co najmniej o 10%, tj. o około 15 tys. mieszkań w porównaniu z 1971 r.

3) W celu stworzenia warunków sprzyjających rozwojowi indywidualnego budownictwa mieszkaniowego zaleca się zwiększenie o 120 mln złotych na ten cel kredytów bankowych dla ludności nierolniczej.

10. Rada Ministrów powinna podjąć w terminie do dnia 30 kwietnia 1971 r. decyzje dla:

- zmniejszenia w miarę możliwości w wyniku oceny realizacji planu inwestycyjnego ogólnych rozmiarów inwestycji oraz przeciwdziałania przekroczeniu określonego na 1971 r. zaangażowania w budownictwie inwestycyjnym,
- przemieszczenia części nakładów określonych uchwałą z dnia 23 grudnia 1970 r. o narodowym planie gospodarczym na 1971 r., przewidzianych na niedostatecznie przygotowane pod względem dokumentacyjnym, kontraktowym i realizacyjnym inwestycje przemysłowe i inne — na nieodzowne dla szybkiego wzrostu zdolności produkcyjnych inwestycje w przemyśle wytwarzającym przedmioty spożycia, zakładów świadczących usługi dla ludności oraz na inne efektywne cele, zwłaszcza o małym udziale robót budowlanych,

- ograniczenia produkcji środków produkcji do rozmiarów wynikających z potrzeb planu inwestycyjnego, bilansów zaopatrzeniowych oraz eksportu,
- uniemożliwienia produkcji maszyn i urządzeń nie zamówionych i nie posiadających pokrycia w środkach inwestycyjnych oraz kapitalnych remontów.

11. Zobowiązuje się Radę Ministrów w terminie do dnia 30 kwietnia 1971 r. do:

- obniżenia planowanego przyrostu zapasów w roku 1971 w przemyśle i budownictwie co najmniej o 2,5 mld zł. Rada Ministrów równocześnie podejmie środki, aby wygospodarowane w ten sposób rezerwy były przeznaczone na zwiększenie dostaw rynkowych i na eksport;
- opracowania programu zapewniającego osiągnięcie oszczędności w zużyciu paliw, surowców i materiałów, zwłaszcza w przemyśle i budownictwie;
- ustalenia dodatkowych zadań związanych z poprawą sytuacji magazynowej w jednostkach obrotu środkami produkcji, jak również w celu dostosowania struktury i poziomu zapasów w tych jednostkach do potrzeb odbiorców;
- ustalenia metody, organizacji i środków zapewniających racjonalną gospodarkę zapasami materiałów, surowców, paliw i robót w toku oraz wyrobów gotowych, tak aby zapewnić sprawną realizację zadań gospodarczych przy ogólnie zmniejszonym stanie zapasów.

12. Zobowiązuje się Radę Ministrów do ustalenia w oparciu o niniejszą uchwałę szczegółowych zadań dla poszczególnych ministerstw i prezydiów rad narodowych oraz upoważnia się Radę Ministrów do dokonywania w niezbędnym zakresie zmian narodowego planu gospodarczego na 1971 r., wynikających między innymi z podejmowanych przez zakłady pracy dodatkowych inicjatyw produkcyjnych.

13. Rada Ministrów złoży Sejmowi Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej sprawozdanie z przebiegu wykonania niniejszej uchwały w terminie do dnia 31 lipca 1971 r.

Marszałek Sejmu: *D. Gałaj*

121

UCHWAŁA NR 37 RADY MINISTRÓW

z dnia 12 lutego 1971 r.

w sprawie cen zbytu artykułów wykonywanych przez jednostki gospodarki uspołecznionej w ramach kooperacji przemysłowej.

Na podstawie art. 2 i 3 dekretu z dnia 3 czerwca 1953 r. o ustalaniu cen, opłat i stawek taryfowych (Dz. U. Nr 31, poz. 122) Rada Ministrów uchwala, co następuje:

1. Przepisy ogólne.

§ 1. Uchwała dotyczy cen artykułów kooperacyjnych (zespołów, podzespołów i części) oraz usług (robót) przemysłowych wykonywanych na podstawie umów kooperacyjnych,

§ 2. 1. Ilekroć w uchwale jest mowa:

- 1) o ministrach — należy przez to rozumieć także przewodniczących komitetów sprawujących funkcje naczelnych organów administracji państwowej oraz kierowników urzędów centralnych;
- 2) o zjednoczeniu — należy przez to rozumieć także inne jednostki nadrzędne grupujące przedsiębiorstwa państwowe lub spółdzielnie, jak również kombinaty podległe bezpośrednio ministrom;

- 3) o przedsiębiorstwie państwowym — należy przez to rozumieć także kombinaty zgrupowane w zjednoczeniach;
- 4) o cenach — należy przez to rozumieć ceny zbytu artykułów kooperacyjnych oraz usług (robót) przemysłowych;
- 5) o dostawcy — należy przez to rozumieć przedsiębiorstwo (spółdzielnię), które jest wykonawcą artykułu kooperacyjnego;
- 6) o odbiorcy — należy przez to rozumieć przedsiębiorstwo (spółdzielnię), dla którego artykuł kooperacyjny jest przeznaczony.

2. Uprawnienia ministrów do składania wniosków, przewidziane w § 4 ust. 2 i § 15 ust. 2, przysługują odpowiednio zarządom centralnych związków spółdzielni.

2. Zasady i tryb ustalania cen artykułów kooperacyjnych.

§ 3. 1. Ceny artykułów kooperacyjnych uzgadniają dostawcy z odbiorcami, opierając się na zasadach określonych w dalszych przepisach uchwały.

2. Wyjątek od zasady określonej w ust. 1 stanowią te artykuły kooperacyjne, które mają ustalone ceny w obowiązujących cennikach, uzupełnieniach do cenników oraz w decyzjach organów właściwych do ustalania cen. Ceny te obowiązują również wykonawców i odbiorców artykułów kooperacyjnych.

§ 4. 1. Ceny artykułów kooperacyjnych określa się na podstawie kalkulacji wstępnej (kalkulacji planowej) kosztu ich produkcji, sporządzonej przez dostawcę zgodnie z obowiązującymi w danej branży zasadami kalkulacji, z uwzględnieniem zysku ustalonego w trybie określonym w ust. 2.

2. Przewodniczący Państwowej Komisji Cen w uzgodnieniu z Ministrem Finansów na wniosek właściwego ministra ustali stawki zysku uwzględniane w cenach artykułów kooperacyjnych w wysokości stosowanej dla podobnych branż produkcji zaopatrzeniowo-inwestycyjnej.

3. W wypadkach szczególnie uzasadnionych względami postępu technicznego (np. gdy artykuł kooperacyjny decyduje o możliwości uzyskania znaku jakości dla wyrobu finalnego), mającymi znaczenie dla gospodarki, mogą być ustalone w trybie określonym w ust. 2 stawki zysku zapewniające preferencje dla producentów artykułów kooperacyjnych. Stawki te nie mogą przekraczać dwukrotnej wysokości stawek stosowanych w danej branży.

4. Jeżeli nie zostały ustalone stawki zysku, o których mowa w ust. 3, a produkowane mają być artykuły kooperacyjne bardziej skomplikowane, strony mogą uzgodnić w takim wypadku stawkę zysku podwyższoną o połowę, z tym że podwyższona stawka może być stosowana tylko w początkowym okresie produkcji — nie dłużej niż przez pierwszych 18 miesięcy.

§ 5. 1. Kalkulacja sporządzona przez dostawcę, stanowiąca podstawę do uzgodnienia ceny (§ 4 ust. 1), powinna być sprawdzona przez odbiorcę. Jeśli strony nie postanowią inaczej, odbiorca powinien zgłosić zastrzeżenia do kalkulacji w terminie 14 dni od daty jej otrzymania.

2. Za cenę uzgodnioną uważa się cenę potwierdzoną pisemnie przez odbiorcę.

3. Przepis ust. 2 ma odpowiednie zastosowanie przy przedłużaniu umowy kooperacyjnej.

§ 6. 1. Cena artykułu kooperacyjnego, uzgodniona w trybie określonym w § 5, w zależności od postanowień umowy, obowiązuje:

- 1) w stosunku do określonej ilości dostarczonego artykułu;
- 2) na określony czas trwania dostaw kooperacyjnych.

2. Cena artykułu kooperacyjnego, którego produkcję podejmuje się po raz pierwszy, obowiązuje w okresie nie dłuższym niż rok. Okres ten rozpoczyna się od dostawy pierwszej partii artykułu.

3. Jeżeli dostawy artykułu mają być kontynuowane w roku następnym, cena artykułu powinna być ponownie uzgod-

niona. W tym wypadku cenę określa się na podstawie kosztu rzeczywistego (kalkulacja wynikowa), skorygowanego o planowaną obniżkę kosztów na rok następny. Obowiązek sporządzania kalkulacji wynikowych nie dotyczy wypadków, gdy wartość dostaw kooperacyjnych objętych umową w ciągu roku jest niższa od 50.000 zł.

4. Cena uzgodniona w sposób określony w ust. 3 obowiązuje od pierwszego dnia najbliższego kwartału po upływie okresu ważności poprzedniej ceny. Strony mogą ustalić, że nowa cena obowiązuje od następnego dnia po upływie okresu ważności poprzedniej ceny.

5. Przepisy ust. 3 i 4 mają zastosowanie, jeżeli dostawy mają się powtarzać w dalszych kolejnych latach.

§ 7. 1. Jeżeli umowa kooperacyjna przewiduje wieloletnią dostawę artykułów, to ceny uzgadnia się na pierwszy roczny okres działania umowy, określając jednocześnie zaplanowane wskaźniki obniżki kosztów w latach następnych. Wskaźniki te powinny między innymi uwzględniać obniżkę stawki zysku przejściowo ustalonej na wyższym poziomie (§ 4 ust. 4).

2. Uzgodnienie cen artykułów kooperacyjnych w dalszych okresach rocznych wykonywania wieloletniej umowy kooperacyjnej powinno uwzględniać założoną obniżkę kosztów produkcji.

§ 8. 1. Jeżeli dostawcy i odbiorcy zgrupowani (zrzeszeni) w tych samych jednostkach organizacyjnych nie osiągną uzgodnienia cen, to ceny te ustala:

- 1) dla dostawców i odbiorców objętych planowaniem centralnym i zgrupowanych w tym samym zjednoczeniu przemysłowym — dyrektor naczelny tego zjednoczenia;
- 2) dla dostawców i odbiorców państwowych i spółdzielczych będących uczestnikami porozumienia branżowego — dyrektor naczelny zjednoczenia wiodącego;
- 3) dla dostawców i odbiorców objętych planowaniem centralnym, zgrupowanych w różnych zjednoczeniach przemysłowych danego ministerstwa — minister;
- 4) dla dostawców i odbiorców objętych planowaniem terenowym, zgrupowanych w tym samym zjednoczeniu terenowym — dyrektor tego zjednoczenia;
- 5) dla dostawców i odbiorców zrzeszonych w tym samym wojewódzkim związku spółdzielni — zarząd tego związku;
- 6) dla dostawców i odbiorców zrzeszonych w różnych wojewódzkich związkach spółdzielni danego centralnego związku spółdzielni — zarząd tego związku.

2. Odbiorcy, o których mowa w ust. 1, powinni niezwłocznie powiadomić organy właściwe do ustalania cen, wymienione w tym ustępie, o nieosiągnięciu porozumienia, przekazując im jednocześnie materiały związane z próbą uzgodnienia (kalkulacja-dostawcy, zastrzeżenia i wnioski odbiorcy do tej kalkulacji, dalsze stanowisko dostawcy wobec wniosków odbiorcy).

§ 9. 1. Jeżeli dostawcy i odbiorcy nadzorowani przez różnych ministrów nie uzgodnią ceny, uzgodnienie to dokonywane jest przez właściwych ministrów na wniosek ministra nadzorującego odbiorcę.

2. W razie gdy brak ceny uzgodnionej (ust. 1) jest przeszkodą do zawarcia lub wykonania umowy kooperacyjnej mającej istotne znaczenie dla całości gospodarki lub gdy dostawca został zobowiązany na podstawie odrębnych przepisów do zawarcia umowy kooperacyjnej, cenę ustala Państwowa Komisja Cen na wniosek ministra nadzorującego odbiorcę.

§ 10. Jeżeli nie nastąpi uzgodnienie cen pomiędzy dostawcami i odbiorcami:

- 1) objętymi planowaniem terenowym, zgrupowanymi w różnych zjednoczeniach przedsiębiorstw państwowego przemysłu terenowego,
- 2) będącymi jednostkami państwowymi objętymi planowaniem terenowym i spółdzielniami.

3) będącymi spółdzielniami zrzeszonymi w różnych centralnych związkach spółdzielni

— cenę ustala komisja cen prezydium właściwej wojewódzkiej rady narodowej (Komisja Cen Prezydium Rady Narodowej m.st. Warszawy), ale tylko w wypadku, gdy z wnioskiem o ustalenie ceny wystąpią łącznie dostawca i odbiorca.

§ 11. Ceny zbytu artykułów kooperacyjnych dostarczanych jednostkom gospodarki uspołecznionej przez:

- 1) przedsiębiorstwa stanowiące własność (bądź oddane w użytkowanie) organizacji społecznych prowadzących za zgodą właściwych organów działalność gospodarczą,
- 2) nie uspołecznionych producentów

— ustalone są przez komisje cen prezydiów właściwych wojewódzkich rad narodowych (Komisję Cen Prezydium Rady Narodowej m.st. Warszawy) na zasadach i w trybie określonych w przepisach o ustalaniu cen zbytu nowo produkowanych artykułów zaopatrzeniowych i inwestycyjnych oraz cen usług (robót) przemysłowych, świadczonych na rzecz jednostek gospodarki uspołecznionej.

§ 12. 1. Ceny ustalone w trybie określonym w § 8—10 mają moc tylko w okresie rocznym, określonym § 6 ust. 2. Zmiany tych cen powinny być dokonywane według zasad określonych w § 6 ust. 3—5 i w trybie określonym w § 5, 8—10.

2. Ceny zbytu artykułów kooperacyjnych mogą ulec zmianie, jeżeli w trakcie wykonywania umowy Państwowa Komisja Cen zarządzi zmianę cen surowców i materiałów, z których wytwarzany jest artykuł kooperacyjny. Podwyższenie lub obniżenie ceny może nastąpić tylko o różnicę wynikającą z tych zmian.

§ 13. Jeżeli co do ceny artykułu kooperacyjnego wynikł spór dopiero w toku rozliczeń za wykonaną dostawę, a obie strony podlegają orzecznictwu komisji arbitrażowych, cenę ustala właściwa komisja arbitrażowa.

3. Przepisy dodatkowe.

§ 14. 1. Jeżeli stawka zysku faktycznie osiągniętego na produkcji artykułu kooperacyjnego przewyższa więcej niż o $\frac{1}{3}$ stawkę zysku uwzględnioną w kalkulacji (§ 4 ust. 1 i § 5 ust. 1), to różnicę między zyskiem faktycznie osiągniętym a zyskiem obliczonym według stawki uwzględnionej w kalkulacji zwiększonym o $\frac{1}{3}$ uważa się za zysk nadmierny, podlegający odprowadzeniu do budżetu na zasadach i w trybie określonych przez Ministra Finansów.

2. Jeżeli zysk nadmierny ujawniony zostanie przez zjednoczenie lub przez organy kontroli zewnętrznej (np. bank, wydział finansowy prezydium rady narodowej, organy kontroli cen), to — w odniesieniu do państwowych przedsiębiorstw przemysłowych objętych planowaniem terenowym i spółdzielni — zysk nadmierny podlega odprowadzeniu do budżetu według tych samych zasad, jakie w tym względzie obowiązują na podstawie odrębnych przepisów państwowe przedsiębiorstwa przemysłowe objęte planowaniem centralnym.

3. Zysku nadmiernego nie ustala się, jeżeli wartość dostaw kooperacyjnych objętych umową w ciągu roku jest niższa od 50.000 zł.

§ 15. 1. Jeżeli artykuł kooperacyjny, którego produkcja prowadzona jest w oparciu o cenę uzgodnioną, ma być dostarczony również innym odbiorcom zaopatrzeniowym, należy stosować cenę nie wyższą od ceny stosowanej dla odbiorcy, z którym cena została uzgodniona.

2. W razie gdy artykuły kooperacyjne stają się przedmiotem stałych dostaw dla wielu odbiorców lub gdy wyroby te produkowane są przez wielu dostawców, Państwowa Komisja Cen może na wniosek zainteresowanych ministrów lub z urzędu włączyć je do obowiązujących cenników.

§ 16. 1. Jeżeli artykuł kooperacyjny ma być zbywany jednostkom handlowym (zbyt, hurt, detal) na zaopatrzenie ludności, cenę detaliczną ustala właściwy organ w trybie obowiązujących przepisów na wniosek dostawcy uzgodniony z właściwą jednostką handlową. Na pokrycie dodatkowych kosztów związanych z przygotowaniem dostaw rynkowych (metkowanie itp.) można ustalić w obowiązującym trybie narzut lub prowizję dla dostawcy.

2. Narzut lub prowizję, o których mowa w ust. 1, ustala Państwowa Komisja Cen na wniosek jednostki nadrzędnej dostawcy.

§ 17. W razie gdy decyzją organów zwierzchnich produkcja artykułu kooperacyjnego przekazana została innemu producentowi, zgodnie z przepisami uchwały nr 164 Rady Ministrów z dnia 9 października 1970 r. w sprawie zapewnienia ciągłości zaspokojenia zapotrzebowania na wyroby przemysłu uspołecznionego (Monitor Polski Nr 37, poz. 278), cena uzgodniona przez dotychczasowego producenta obowiązuje również nowego producenta, bez względu na wykazywany przez niego poziom kosztów. Cena ta obowiązuje w okresie ustalonym w umowie przez dotychczasowego producenta.

§ 18. Zmiany cen dokonywane przez zainteresowane strony po upływie dwóch lat wykonywania danej produkcji kooperacyjnej uważa się za urzędowe zmiany cen, upoważniające do korygowania finansowych wskaźników przedsiębiorstwa.

4. Przepisy końcowe.

§ 19. Przepisy §§ 1—18 nie naruszają obowiązujących przepisów w zakresie zasad, kompetencji i trybu ustalania cen artykułów i usług (robót) nietypowych.

§ 20. Traci moc uchwała nr 185 Rady Ministrów z dnia 28 maja 1963 r. w sprawie cen zbytu artykułów nabywanych na podstawie zawartych pomiędzy jednostkami gospodarki uspołecznionej umów w ramach kooperacji przemysłowej (Monitor Polski z 1963 r. Nr 47, poz. 230 i z 1968 r. Nr 53, poz. 367).

§ 21. Wykonanie uchwały porucza się właściwym ministrom, Ministrowi Finansów i Przewodniczącemu Państwowej Komisji Cen.

§ 22. Uchwała wchodzi w życie z dniem 1 kwietnia 1971 r.

Prezes Rady Ministrów: P. Jaroszewicz

UCHWAŁA Nr 38 RADY MINISTRÓW

z dnia 12 lutego 1971 r.

w sprawie cen artykułów nietypowych i opłat za nietypowe usługi (roboty) przemysłowe wykonywane na rzecz jednostek gospodarki uspołecznionej oraz cen w systemie generalnych dostaw dla odbiorców krajowych.

Na podstawie art. 2 i 3 dekretu z dnia 3 czerwca 1953 r. o ustalaniu cen, opłat i stawek taryfowych (Dz. U. Nr 31, poz. 122) Rada Ministrów uchwala, co następuje:

1. Przepisy ogólne.

§ 1. 1. Artykułami nietypowymi w rozumieniu uchwały są wyroby nie objęte obowiązującymi cennikami (decyzjami